

LBRIS

We know
books

Roxana Drăgănuță

SELKIE

 The Writing
Journey

CUPRINS

Prolog	5
--------------	---

PARTEA I

Capitolul 1	Rehema	9
Capitolul 2	Selkie	14
Capitolul 3	Rehema	19
Capitolul 4	Molaxez	24
Capitolul 5	Selkie	35
Capitolul 6	Ruben	45
Capitolul 7	Selkie	50
Capitolul 8	Molaxez	57
Capitolul 9	Selkie	61
Capitolul 10	Molaxez	70
Capitolul 11	Selkie	79
Capitolul 12	Rehema	83
Capitolul 13	Selkie	87
Capitolul 14	Ondina	96
Capitolul 15	Rehema	112

Capitolul 16	Ondina	115
Capitolul 17	Siofre	122
Capitolul 18	Rehema	134
Capitolul 19	Parthenope	144
Capitolul 20	Naga	155
Capitolul 21	Selkie	167
Capitolul 22	Ondina	173
Capitolul 23	Sashet	179
Capitolul 24	Selkie	192

PARTEA A II-A

Capitolul 25	Naga	199
Capitolul 26	Rehema	205
Capitolul 27	Parthenope	210
Capitolul 28	Rehema	215
Capitolul 29	Parthenope	222
Capitolul 30	James	228
Capitolul 31	Rehema	232
Capitolul 32	James	241
Capitolul 33	Selkie	247
Capitolul 34	James	254
Capitolul 35	Selkie	265
Capitolul 36	James	268
Capitolul 37	Rehema	273
Capitolul 38	James	279
Capitolul 43	Naga	281
Capitolul 39	Parthenope	286
Capitolul 40	James	297
Capitolul 41	Selkie	305
Capitolul 47	Molaxez	315

Capitolul 43	Selkie	321
Capitolul 44	Naga	325
Capitolul 45	Rehema	329
Capitolul 46	Persinoe	333
Capitolul 47	James	337
Capitolul 48	Rehema	343
Capitolul 49	Ondina	359
Capitolul 50	Selkie	369
Capitolul 51	James	374
Capitolul 52	Molaxez	382
Capitolul 53	Selkie	389
Capitolul 54	Rehema	392
Capitolul 55	Selkie	398
Capitolul 56	Ondina	404

Capitolul 1 REHEMA

George se plimba liniștit pe plajă. Acum nu erau prea multe de făcut, trebuia doar să aibă grijă ca nisipul să nu fie deranjat de prea multă lume și să aștepte ca ouăle să eclozeze. Copiii, cum le zicea el tinerilor din programul de voluntariat de la Marine Life, făcuseră o treabă excelentă, fuseseră alerți și atenți din prima zi, mai ales Rehema.

Băiatul ăsta părea să nu doarmă niciodată, toate eforturile și energia lui erau dedicate programului. Fusese singur pe plajă în noaptea în care începuseră să vină țestoasele. Colegul lui nu putuse să îl însoțească și altcineva nu fusese disponibil, dar reușise să urmărească singur fiecare țestoasă ieșită din apă care se târâse încet, sub lumina lăptoasă a lunii, spre locul în care urma să își depună ouăle. Însemnase fiecare urmă și îngrădise fiecare cuib. Și fuseseră zece cuiburi, înșirate pe patru kilometri de plajă. Nici acum George nu își putea imagina cum reușise puștiul să acopere patru kilometri de plajă de unul singur în câteva ore, dar îi ieșise. Când îl întrebuse, afișase zâmbetul ăla care le făcea

pe fete să chicotească, ridicase din umeri și spusese ceva despre alergat repede.

Curiozitatea îl împinsese să caute informații despre el la Universitatea din Cape Town. Tutorele lui făcuse o donație uriașă facultății pentru ca băiatul să fie acceptat. Crezuse că e doar un puști răzgâiat și leneș, de trebuise cineva să plătească pentru el, dar notele mari și recomandările profesorilor arătau că nu era așa. Făcuse parte din echipa de natație, fusese un înotător foarte bun, dar îl pasionase mai mult oceanografia și urmase drumul ăsta.

Făcuse homeschooling cu profesori privați în toți anii preuniversitari, o chestie despre care George nu se chinui să afle prea multe. La ce sumă se ridica donația, era clar că oricine era tutorele lui își permitea multe lucruri ciudate sau extravagante. Știa din proprie experiență ce privilegiu era ăsta, căci și el își permitea să facă lucruri ieșite din comun.

Coti după o formațiune de stânci și dădu cu ochii de Rehema, aplecat peste unul din cuiburi. Se întoarse, ca și cum îl simțise.

— Ce faci aici? întrebă George uimit. Nu era ziua ta liberă?

— Ți-am mai spus că nu am nevoie. Vreau să le știu în siguranță. Dacă voiam zile libere, nu mă înscriam în programul ăsta.

— Păi voi, tinerii, mai aveți nevoie de timp și pentru distracții, nu-i așa? Cred că fetele ar fi încântate să petreci mai mult timp cu ele. Nu îți plac fetele?

— Ba da. „Dar nu cele pe care ți le imaginezi tu“, se gândi Rehema. Prefer să nu discut despre asta.

— Am înțeles. Ai observat ceva deosebit?

— Nu. Dar cu căldura asta excesivă, cred că ne putem aștepta să avem și anul ăsta tot foarte multe femele, nu prea e-n regulă.

George știa că informația legată de sexul puiului nu e dată de ADN-ul ouălor, ci de temperatura exterioară. În mod ideal, un cuib trebuia să aibă o temperatură de aproximativ 29,3 grade Celsius ca să se obțină un raport ideal de masculi și femele. În cazul în care scădea sub cele 29 de grade, puii urma să fie masculi, iar dacă temperatura era mai mare, cuibul urma să producă doar femele. În contextul încălzirii globale, anual se nășteau mai multe femele decât masculi, lucru care micșora plaja genetică, iar țestoasele deveneau specie pe cale de dispariție. Există o teorie conform căreia își puteau schimba temperatura internă în ou, prin mișcarea embrionului, și asta le ajuta să nu piară complet de-a lungul erelor geologice cu căldură excesivă, dar specialiștii încă nu se pusese de acord în această privință. Așa că, cel puțin în teorie, Rehema avea dreptate.

— Mda. Doar că e cam complicat să schimbăm noi asta.

— Ba am putea.

— Rehema, e greu să convingi șase miliarde de oameni să facă același lucru.

— Dar putem încerca, nu?

Avuseseră discuția asta despre încălzirea globală și poluare de multe ori. George oftă. Îi plăcea băiatul ăsta idealist, îi aducea aminte de el, la începutul carierei. Nu că acum ar fi fost prea bătrân, dar trecuseră mai bine de douăzeci de ani de când o luase pe calea asta.

Rehema nu vorbea niciodată despre viața lui. Toată lumea îl plăcea, dar nimeni nu știa mare lucru despre el. Se retrăgea imediat ce-și termina treaba, socializa doar cât trebuia să participe la întreținerea casei în care locuia cu ceilalți voluntari din program, în rest, îl vedeai singur, cu o carte în mână și cu căștile pe urechi sau plecând să înoate. Nimeni nu știa unde, dar lipsea cu orele.

În prima zi, două fete din grup îl zăriseră dispărând sub valuri și tot așteptaseră să îl vadă ieșind la suprafață. Speriate, alertaseră poliția care trimisese o echipă de căutare, fără succes. Acasă, cât pe ce să leșine amândouă când îl zăriseră pe terasă. Explicația lui fusese că probabil nu îl mai văzuseră din cauza stâncilor și că, oricum, labele îl ajutau să capete vitează destul de mare, lucru obișnuit pentru un înotător bun.

— Dar nu aveai labe, insistase una dintre ele.

— Ba da, replicase el calm, privind-o lung, direct în ochi, zâmbitor, într-un fel care i se păruse ciudat lui George.

Fata nu mai spusese nimic, zâmbind cam tâmp, semnaseră procesul verbal, poliția plecase și Rehema se purtase de parcă incidentul nici nu existase. Nici fetele nu mai spusese nimic, de parcă uitaseră complet.

— Am putea colabora, în loc să facem ca acum, când fiecare asociație își vede de treaba ei. Nu e prea productiv, nu crezi?

George nu se gândise niciodată la asta. Nu îi dispăcea ideea chiar deloc.

— Și cam cum crezi că am putea face asta?

— Știu ONG-uri acasă la mine care ar fi de acord să colaboreze cu alte asociații. Să ne împărtășim descoperirile și noutățile în diverse arii științifice. Universitățile fac asta de mai multă vreme, de aceea descoperirile și teoriile lor ajung să fie mai repede verificate și acceptate de comunitatea științifică internațională. Dar nu toți rămânem în cadrul universităților, nu-i așa?

— Serios?

— Da. Și mai știu oameni dispuși să facă schimb de experiență, așa, ca mine. Te pot pune în legătură cu ei, dacă vrei.

— De ce nu? Am putea încerca. Spune-mi, te-ai gândit vreodată să călătorești?

— Cum adică?

— Prin lume. Cu mine, de exemplu.

— Mă simt flatat, George. Pentru o vreme, poate. Dar cred că aș fi mai de folos acasă.

— Înțeleg, se dezumflă brusc George. Dar dacă te răzgândești vreodată, oferta mea rămâne valabilă.

Rehema îl lăsă cu gândurile lui și se duse să termine de inspectat cuibul. Marine Life era unul dintre programele pe care George le patrona în diverse părți ale lumii. În Grecia erau țestoasele, în Atlanticul de Nord erau balenele, iar în America de Sud erau recifurile de corali, mai puțin cunoscute decât Marea Barieră de Corali din Australia, dar nu mai puțin populate. Coralii din Caraibe erau programul de suflet al lui George și sperase să îl atragă pe Rehema în el. Simțea că putea avea încredere în puști.

Dar când programul de aici luă sfârșit, sud-africanul se întoarse acasă.

Capitolul 2 SELKIE

Lumea lui Shani rămăsese blocată în timp. Prea puține lucruri se schimbaseră de-a lungul ultimului secol și nici acelea în bine. Cinci clanuri își împărțeau în continuare puterea și teritoriile: Darod, Dir, Hawiye, Isaaq și Rahanweyn.

Dir, din care făcea parte Shani, erau descendenți ai primului clan al Somaliei, Irir Samaale. Era mândru de asta, crescuse cu povestea neamului său și credea cu sfințenie în ea. Tatăl lui murise în războaie sângeroase care bântuiau țara când el încă era copil și, în afară de mândria față de niște vremuri demult apuse, familia lui nu mai avea nimic.

Era cel mai mare dintre frați și trebuise să își ajute mama să îi crească pe ceilalți. Femeia era somaleza tipică, fără educație, mutată dintr-un cort în altul fără să i se ceară părerea sau acordul, fusese proprietatea tatălui, apoi cea a soțului. Habar nu avea cum să își câștige propria existență, darămite a celor șase copii cu care rămăsese. Shani încercase să muncească ceva sau să pescuiască, dar orice ar fi făcut, banii nu ajungeau niciodată și toți mergeau

la culcare cu vocea foamei zgâriindu-le urechile. Singurii care nu sufereau de foame erau pirații sau teroriștii.

Pirateria îl atrăsese mai mult, nu-i cerea să se sinucidă pentru Dumnezeu și-și păstra o brumă de libertate. Putea fi închis o vreme, dacă era prins, sau își putea cumpăra libertatea cu recompensa primită de la cei care recuperau victimele. Atâta timp cât guvernul, oricare ar fi fost el, nu se băga peste tribunalele ținute de mai marii clanurilor, nu i se întâmpla nimic altceva. De când o luase pe drumul ăsta, vocea scârțâitoare a foamei dispăruse.

Lucrurile mergeau și bine, și prost. Acum merseseră prost. Părea că americanii îi așteptaseră, căci deschisese focul când ei erau încă în afara bății armelor și probabil că avuseseră multă muniție, pentru că trăsese fără încetare cât timp se străduiseră ei să se apropie. Shani aproape că asurzise de la zgomotul infernal provocat de motoarele bărcilor, combinat cu zgomotul continuu al armelor și al valurilor.

Pe vas fusese un adevărat furnicar. Nu existase colț care să nu fi fost apărat. Îi văzuse cu coada ochiului pe doi dintre ai lui prăbușindu-se în valuri, dar, cum se despărțiseră, nu avea cum să știe dacă erau mai mulți până nu se întorceau cu toții. Epuizați, trăsese barca pe plajă și o luaseră spre pădurea pe care o traverseau în drumul spre casă.

La început crezu că nu vede bine. În fața lui, printre trunchiurile subțiri de palmieri stătea un bărbat alb și se uita concentrat la ceva ce părea că se află dincolo de pădurice. Cum era cu câțiva pași înaintea celorlalți, se întoarse spre ei și le făcu semn să tacă, apoi, cu un alt gest al capului, îi îndemnă să se ascundă după o dună de nisip acoperită cu iarbă prăfuită. Shani se îndreptă ușor spre străin, cu pașii unei feline pornite la vânătoare, însă bărbatul dăduse semne că s-ar întoarce și piratul se aruncase asupra

lui, lovindu-l peste cap cu patul puștii atât de tare, încât îl lungi pe nisip.

Apoi auzi un țipăt ascuțit în spatele lui și se întoarse. Rămase șocat pentru o secundă, în fața lui, era o fată albă, cu părul roșcat, lung, îmbrăcată într-o rochie occidentală. Îi văzu în același timp pe oamenii lui, venind în fugă. Fata își reveni însă repede din șoc, se întoarse spre ocean și aproape că zbură peste nisipul plajei. Apucă să strige la tovarășii lui să o prindă, dar fata intrase deja în apă lângă un pâlce de mangrove, înainte ca vreunul să reușească să o ajungă. Se scufundase și dispăruse. Doi dintre bărbați intrară în apă și scotociră printre mangrove, dar nu o găsiră.

Shani se gândi că o proastă mai mare nu văzuse: dacă nu se încurca în rădăcinile mangrovelor, aveau să îi vină de hac rechini. Ar fi fost bine să îi aibă pe amândoi, dar măcar prinsese unul. Se întoarse spre pradă. Tontul ăsta se aventurase de unul singur în gura leului și ar fi fost o prostie să nu profite. Bărbatul era tânăr, cu ten măsliniu și piele netedă ca de copil, însă aparținea rasei albe. După musculatura care se ghicea pe sub costumul mulat, părea destul de puternic. De sub părul negru, i se prelingea un firicel de sânge, strălucind în lumina puternică a soarelui african, iar Shani îi verifică pulsul. I se păru slab, dar era viu. Îl legară ca să nu le facă probleme în cazul în care s-ar fi trezit, îi puseră o legătură la ochi și un căluș. Nu puteau risca să se pună pe urlat.

Se întrebă cu ce ajunseseră cei doi acolo. Nu mai era nicio altă barcă în afară de a lor. Și de unde veneau, când singurele țări africane cu potențial turistic din zona lor erau Egiptul și Madagascarul, aflate la mii de kilometri? Ceva nu era în regulă cu cei doi, dar o să se gândească la asta mai târziu. Acum era

important să ajungă la bază, să pună prada la adăpost și să facă niște cercetări. Spera ca noua lui sursă de venit să se trezească și să ciripească ceva, ca să știe cui să ceară bani. Toți erau disperăți să supraviețuiască și să fie eliberați și-și dezlegau limbile imediat, fără prea mult efort. Iar ăsta părea un răsfațat al sorții, plin de dolari americani.

Pădurea de palmieri se rări curând, lăsând loc unui teren pietros și arid unde îi așteptau niște mașini prăfuite. Îl aruncară fără prea multe menajamente pe bancheta din spate.

*

Acasă era un amestec bizar de clădiri dărăpănate, cu arhitectură occidentală de la sfârșitul secolului al XIX-lea, și câteva corturi improvizate din materiale textile murdare și cârpite pe unde se rupseseră de-a lungul timpului. Îl duseră pe străin într-una dintre clădiri și îl abandonară într-o încăpere murdară de la demisol, așezându-l pe un culcuș improvizat din pături soioase, vechi și decolorate. Încuiară ușa și rămaseră pe aproape, să îl poată auzi când se trezește. Erau siguri că o să facă hărmălaie, la fel ca toți ceilalți.

Când restul bandei se întoarse și descoperi că grupul lor se micșorase cu patru oameni, pe Shani îl apucă furia și se duse val-vârtej spre încăperea în care își abandonaseră prada. Albul nici măcar nu își schimbase poziția. Furia i se domoli și îl apucă spaima. Dacă murea, nu le mai rămânea nici varianta asta, iar ei nu prea își permiteau să mai piardă acum, când rezervele erau deja pe terminate. Se întoarse la ceilalți.

— Omar, te duci după medic. ăsta nu se trezește.